

[Boligministeren]

private boliger mod 40 pct. i almennyttigt byggeri. Den private boligsektor bidrager således i dag næsten lige så meget til løsningen af flygtningenes boligproblemer som den almennyttige sektor.

Man må dog i denne sammenhæng være opmærksom på – det fremgår af Dansk Flygtningehjælps opgørelse – at det er nogle bestemte dele af den private sektor, der især bidrager til løsningen af flygtningenes boligproblemer. Det drejer sig i vidt omfang om ejere af eget hus, som lejer ud til flygtninge, og professionelle udlejere, der ejer en mindre udlejningsejendom eller nogle huse, der lejes ud.

De fleste steder er det ifølge Dansk Flygtningehjælps oplysninger således, at kun i begrænset omfang lejer ejere af traditionelt privat udlejningsbyggeri ud til flygtninge.

Bl.a. med henblik på i højere grad at inddrage også det traditionelle private udlejningsbyggeri i fremskaffelsen af flygtningeboliger har jeg haft kontakt med de private udlejerens organisation, og denne har i den forbindelse lovet, at den i nærmeste fremtid vil iværksætte en informationskampagne over for medlemmerne med henblik på at motivere dem til at øge udlejningen til flygtninge.

Der er endvidere taget initiativ til oprettelse af et kontaktorgan med repræsentation for Dansk Flygtningehjælp, de private udlejerens organisation og Boligministeriet. Gennem drøftelser i dette kontaktorgan vil de deltagende parter kunne holde hinanden orienteret om flygtningenes boligsituation og behovet for en indsats fra de private udlejerens side.

Derudover vil jeg i forbindelse med min rundrejse til landets kommuner for at drøfte med borgmestre m.v., hvorledes vi kan skaffe flere boliger til flygtningene, også holde møder med de lokale grundejerorganisationer for i højere grad at inddrage de private udlejningsboliger i løsningen af opgaverne.

Endelig skal jeg minde om, at flygtningene efter ændringen af boligstøtteleven af juni 1986 ved indflytning i private udlejningsejendomme har mulighed for at få kommunal garanti for opfyldelsen af eventuelle forpligtelser til at istandsætte lejligheden ved fraflytning. Denne ordning kan bidrage til at formindske en eventuel modvilje blandt visse private udlejere mod at udleje til flygtninge.

Ud fra de tilkendegivelser, jeg har fået fra de private grundejerorganisationer, er jeg overbevist om, at disse initiativer vil bidrage til, at de private udlejere i endnu højere grad bidrager til at fremskaffe flygtningeboliger.

Boligplaceringen af flygtninge er hidtil sket ved frivillige aftaler, og sådan bør det efter regeringens opfattelse fortsat være. En ordning, der bygger på anvendelse af tvang over for den private udlejer, vil kunne virke ødelæggende for den folkelige forståelse for flygtningesagen. Bl.a. derfor er også Dansk Flygtningehjælp imod anvendelse af sådanne tvangsordninger.

Den sidste opgørelse fra Dansk Flygtningehjælp, som jeg tidligere har været inde på, viser også med al ønskelig tydelighed, hvor langt man kan komme ad frivillighedens vej. Det er således lykkedes Flygtningehjælpen ikke alene at følge med, men også at nedbringe antallet af de flygtninge, der afventer boligplacering. Antallet var under 2.500 personer ved årsskiftet.

I hele 1987 er der således skaffet boliger til mellem 500 og 600 flygtninge om måneden. Alt i alt er det gennem frivillighed lykkedes at boligplacere mere end 16.000 flygtninge i løbet af de sidste tre år, en efter min mening ganske imponerende præstation.

En indførelse af kommunal anvisningsret som foreslået ville heller ikke i sig selv hjælpe på en skæv fordeling af flygtningene mellem kommunerne, idet kommunerne jo er frit stillet med hensyn til den brug, de vil gøre af ordningen. Lad mig igen her fremhæve den seneste opgørelse fra Dansk Flygtningehjælp, som bl.a. viser, at udviklingen går i retning af en stadig større spredning af flygtningene ud over landets kommuner. I dag er der således involveret 240 kommuner.

Som det er oplyst af Dansk Flygtningehjælp, får flere og flere købstadskommuner en rimelig andel af flygtninge, mens det i de fleste typiske landkommuner fortsat er noget sparsomt med boligplacering af flygtninge. Dette beror ifølge Flygtningehjælpen enten på rene tilfældigheder – et magert udbud af boligtilbud generelt – eller på, at området beskæftigelsesmæssigt eller uddannelsesmæssigt ikke er særlig velegnet til integration af flygtninge.

Som Flygtningehjælpen oplyser, vil den ulige fordeling mellem de to typer kommuner nok fortsætte som noget helt naturligt, ja, måske også nødvendigt.